

Στη δεύτερη ψηλότερη κορυφή της Ρούμελης...

Το όρος Παρνασσός (2.456μ) ο Σύλλογός μας έχει επισκεφθεί δύο ακόμη φορές, μία στις 6-7.5.2017 και μία στις 21.4.2018 (βλ. περιγραφή 15^{ης} και 23^{ης} εκδρομής του Φ.Ο.Σ. στην ιστοσελίδα του Γ.Π.Α.). Ποτέ όμως δεν ανεβήκαμε στην ψηλότερη κορυφή του, τη Λιάκουρα ή «Λυκώρεια» των αρχαίων. Το όνομα παραπέμπει στο ωραίο θέαμα της ανατολής που μπορεί κανείς να απολαύσει από την κορυφή του. Και είναι αυτό το στοιχείο που προκάλεσε και την ιδέα επίσκεψης του Συλλόγου προκειμένου οι φοιτητές μας να απολαύσουν αυτή τη θέα. Την εμπειρία της ανατολής από την κορυφή του Παρνασσού είχε ο πρώτος από τους γράφοντες, νεαρός τότε 17 ετών, όπου από κατασκήνωση κοντά στο χωριό Αμφίκλεια μεταφέρθηκε με άλλους με φορτηγά αυτοκίνητα πολύ πρωϊ, τυλιγμένοι σε κουβέρτες για το κρύο, προκειμένου να φτάσουν στη βάση της κορυφής, από εκεί να ανέβουν τη βραχώδη πλαγιά για να θεάσουν την ανατολή.

Τη φορά αυτή εκτός της κορυφής πραγματοποιήθηκε και διάσχιση του βουνού από την περιοχή του χιονοδρομικού κέντρου Κελάρια δυτικά έως το χωριό Τιθορέα ανατολικά, με συνολική διάρκεια διαδρομής 6 ώρες την πρώτη ημέρα και 13 ώρες τη δεύτερη. Στην πορεία από τα Κελάρια το τοπίο ανηφορικό, χαλικώδες, χωρίς

πλούσια βλάστηση, δεν ενθουσιάζει τον πεζοπόρο, βλέποντας ιδιαίτερα την παρέμβαση του ανθρώπου με τους πυλώνες των αναβατήρων και τις μικρές ή μεγάλες εγκαταστάσεις για τους χιονοδρόμους. Παρ' όλα αυτά, δεξιά μας ο

επιβλητικός Γεροντόβραχος με τις απότομες πλαγιές προσπαθεί να δώσει μία εντυπωσιακή διάσταση στο χώρο. Ο αέρας εξαιρετικά ισχυρός με ριπές που έφθαναν πάνω από 90 km/h. Ο διάλογος που για αρκετή ώρα είχαμε στο διάσελο με τον κτηνοτρόφο Θανάση Βασιλιά ήταν ενδιαφέρων και για τους φοιτητές μας που είχαν έτσι την ευκαιρία να ακούσουν για τις δυσκολίες της εκτατικής κτηνοτροφίας σε μέρη δύσκολα, που έχουν να κάνουν και με την παρουσία των λύκων στα βουνά μας. Ο ίδιος κτηνοτρόφος μας έδειξε εκεί κοντά πολύ παλαιό, πέτρινο κτηνοτροφικό κτίσμα που η αυθεντικότητα του οποίου τόσο σε αντίθεση φάνταζε με τις εγκαταστάσεις του χιονοδρομικού

κέντρου. Τέτοια κτίσματα, γνωστά ως «γραίκια ή γιατάκια» μαζί με λίθινα ποιμνιοστάσια και χώρους αμέλξεως των αιγοπροβάτων απαντήσαμε και αλλού

στην όλη πορεία μας, κατά το πλείστον εγκαταλειμμένα, γεγονός που δείχνει τη δραματική μείωση της ορεινής κτηνοτροφίας που απαντάται γενικότερα στον Ελλαδικό χώρο. Η κτηνοτροφία εκτοπίζεται τόσο από την ενσταβλισμένη αλλά κυρίως από την εισαγωγή κρεάτων και γάλακτος από άλλες βαλκανικές χώρες. Μαζί της χάνεται και ο

παραδοσιακός τρόπος ζωής των κτηνοτρόφων μας στα ορεινά βοσκοτόπια.

Το μονοπάτι, σηματοδοτημένο πλέον, περνά από την περιοχή του μεγάλου Τσάρκου μέχρις ότου κατηφορικά φτάνει στη βάση της Λιάκουρας όπου και αποφασίσαμε να διανυκτερεύσουμε στα 2.000μ περίπου. Εκεί στήθηκαν οι σκηές, κοντά σε μια αρκετά βαθιά δολίνη (κάρκαρος).

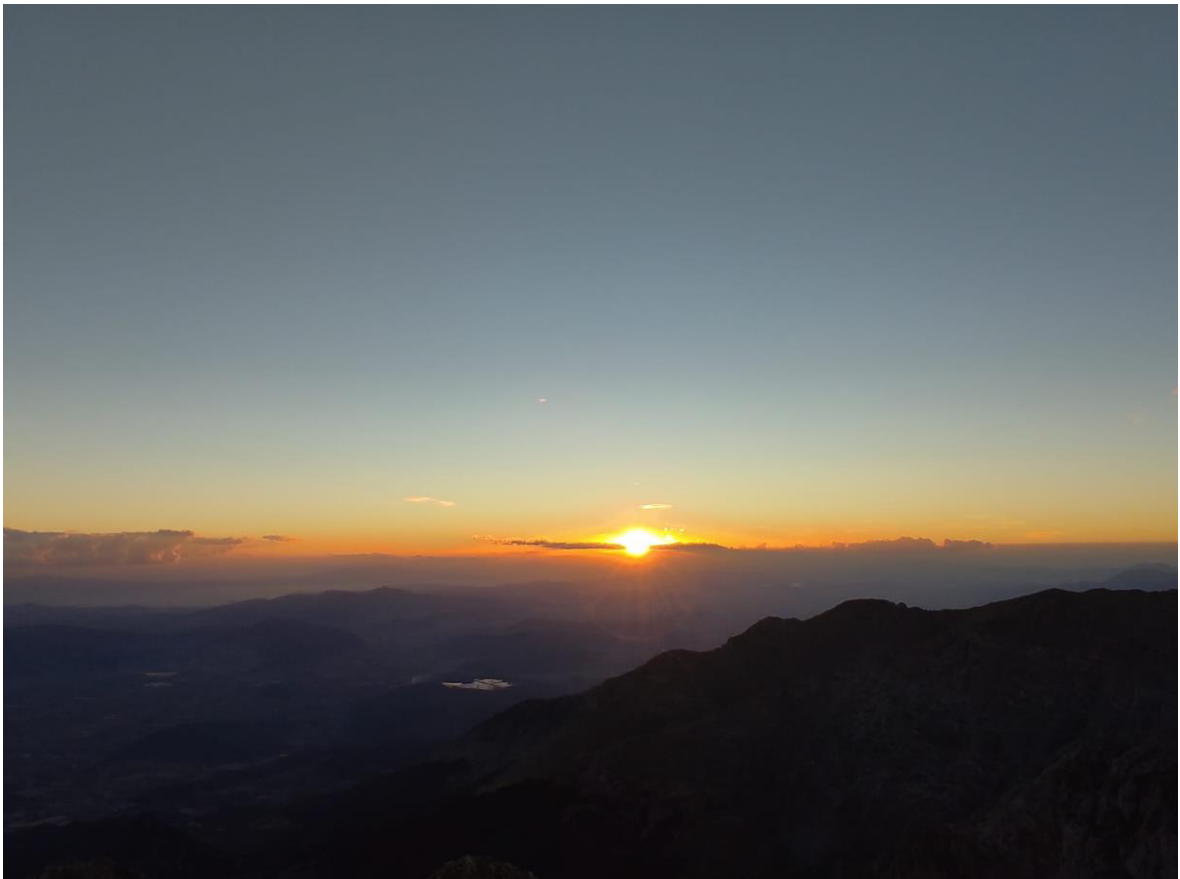
Η νύχτα εξελίχθηκε επεισοδιακή: πολλές από τις σκηνές έσπασαν από τον ισχυρό αέρα και εκείνες που παρέμειναν σχετικά άθικτες φιλοξένησαν εκείνους που ξαφνικά βρέθηκαν εκτεθειμένοι στο κρύο, την πυκνή ομίχλη και τη βροχή που κατά διαστήματα έπεφτε.

Προκειμένου να ανεβούμε στην κορυφή για την ανατολή του ηλίου, δεδομένου ότι

ήδη η ομίχλη είχε φύγει και ο ουρανός φαινόταν έναστρος, μία πολύ μικρή ομάδα ξεκίνησε με φακούς πολύ νωρίς ακολουθούμενη αργότερα από τους περισσότερους.

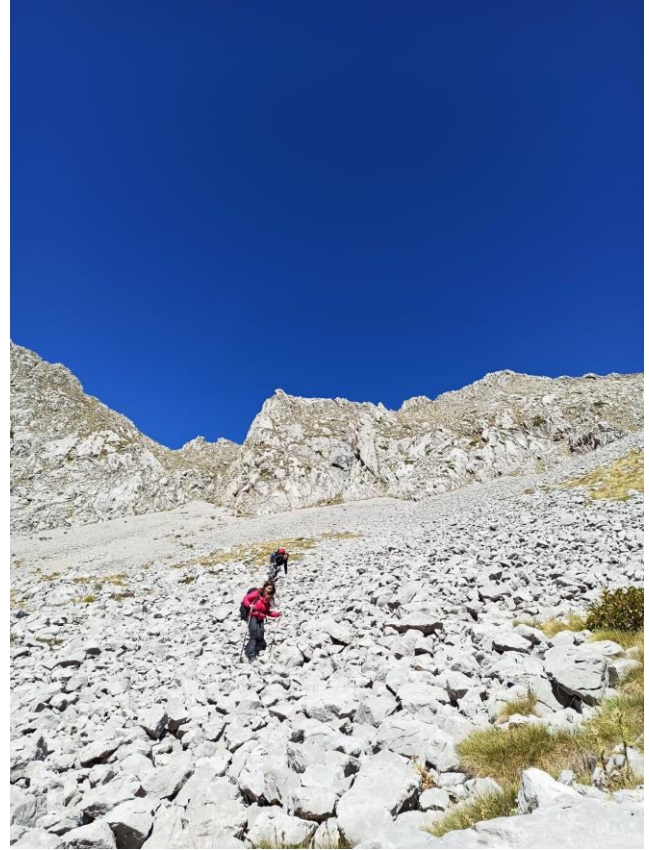

Η καθιερωμένη φωτογραφία της κορυφής και η κατάβαση μάς έφερε και πάλι στο σημείο της κατασκήνωσής μας.

Λίγο μετά άρχισε η πορεία προς το διάσελο όπου από ιδιαίτερα απότομη, κρημνώδη ράχη αρχίσαμε να κατεβαίνουμε την περίφημη χαράδρα της Βελίτσας. Η

κατάβαση εκεί, περνώντας με προσοχή από εντυπωσιακούς «χαλιάδες» (σάρες) και από αβόσκητη πλώδη βλάστηση και μικρούς θάμνους (άγριες τριανταφυλλίες, *Astragalus* sp., *Festuca* sp. κ.ά), φτάνει πλέον σε δασώδη περιοχή, όπου και πηγή

γνωστή ως «Τσάρες» με την απαραίτητη στάση για ξεκούραση και σύμπτυξη της ομάδος. Για το τελευταίο, η βοήθεια των Θεωρή Αγγελιουδάκη και Επαμεινώνδα Τουλούμη ήταν εξαιρετική και έδειξε για μια ακόμη φορά την αλληλεγγύη που έχει αναπτυχθεί στα μέλη του Συλλόγου μας.

Είχε ήδη βραδιάσει όταν φτάσαμε στην Βελίτσα (Τιθορέα) κατάκοποι, να ξεκουραστούμε και να απολαύσουμε τα τοπικά εδέσματα.

Στην εξόρμηση αυτή του Φ.Ο.Σ. σημειώνουμε ότι κατά την πρώτη ημέρα επισκεφθήκαμε τον αρχαιολογικό χώρο του Ορχομενού στην Κωπαΐδα όπου έγινε και η ανάβαση στο αρχαίο κάστρο σε παρακείμενο λόφο, κάτι που είχε γίνει και στο παρελθόν. Η παρουσία πολλών νέων φοιτητών μας ήταν η αφορμή για την εκ νέου αυτή επίσκεψή μας στον ενδιαφέροντα αυτόν χώρο, αναφορά στον οποίο δίδεται στην περιγραφή της 15^{ης} εκδρομής του Φ.Ο.Σ. Γ.Π.Α.

Επιμέλεια κειμένου

Ν.Γ. Εμμανουήλ, Ομότιμος Καθηγητής
Δρ Ε.Ν. Πάνου, Ε.Δι.Π.

Οι φωτογραφίες επιλέχθηκαν μεταξύ των πολλών που αποτύπωσαν τα μέλη και οι φίλοι του Φ.Ο.Σ. Γ.Π.Α.: Αγαλόπουλος Νικόλας, Αγγελιουδάκης Θεόδωρος, Αννίνου Νίκη, Αραπάκης Νίκος, Αρώνη Ολυμπία, Κούτση Δάφνη, Κυριάκου Χρήστος, Λεβέντης Γιώργος, Πάνου Ελένη, Παπαδόπουλος Κωνσταντίνος, Πάσσαμ Ιάσονας, Περβολιανάκης Δημήτρης, Πολυμίλης Κωνσταντίνος, Σαμαράς Νικόλας, Φλωράκης Στέλιος.